

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobkyně: **RENT POINT KGS, a. s.**, IČO: 28424450,
sídlem Školská 693/28, 110 00 Praha 1,
zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I,

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2016, č. j. 1178/DS/2016,
JID: 513782016/KUUK/Hyk,**

takto:

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 1. 4. 2016, č. j. 1178/DS/2016, JID: 513782016/KUUK/Hyk, a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 2. 7. 2015, sp. zn. MM/OK/PD/27676/14/PR, **se pro vadu řízení zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2016, č. j. 1178/DS/2016, JID: 513782016/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly, (dále jen „magistrát“) ze dne 2. 7. 2015, sp. zn. MM/OK/PD/27676/14/PR. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobkyni pokutu 300 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Skutek spočíval v tom, že „...při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo hlídkou Městské policie Ústí nad Labem zjištěno, že dne 26. 2. 2014 v 9:30 hod v Ústí nad Labem, v ulici Sociální péče blíže neustanovený řidič provozovaného vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“ nerespektoval dopravní značku č. B 28 „Zákaz zastavení“. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když magistrát zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobkyně na zaslouhou výzvu k úhradě určené částky, potažmo sdělení totožnosti řidiče, nikterak nereagovala, měl magistrát povinnost pokračovat v šetření přestupku (např. tím, že by žalobkyni předvolal k podání vysvětlení). V opačném případě bylo odložení přestupku proti řidiči podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“) předčasné. Dle žalobkyně nemůže prosté poučení o možnosti sdělit osobu řidiče obsažené v neformálním přípisu nahrazovat autoritativní stanovení této povinnosti ve smyslu ust. § 10 odst. 4 téhož zákona – pokud by v tomto směru byla vyzvána, totožnost řidiče by magistrátu sdělila. Dále podotkla, že magistrát zcela ignoroval subsidiární charakter správního deliktu provozovatele vozidla a nepokoušel se nijak zjišťovat pachatele přestupku.
4. Podle žalobkyně ji postup magistrátu, který před vydáním rozhodnutí nenařídil ústní jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně, zkrátil na jejím právu podle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně uvedla, že má právo na to, aby věc byla projednána v její přítomnosti a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podle žalobkyně má obviněný ze správního deliktu obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu trestních obvinění. V takovém případě je nutné v analogii s ustanovením § 2 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, a s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích konat ústní jednání a aplikovat čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu odkázala na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 A 14/2015, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 56/2014 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2015. Nenařízení jednání označila žalobkyně za zásadní pochybení, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, protože na místě spáchání přestupku zpravidla nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

5. I kdyby magistrát seznal, že nebylo nezbytné nařizovat ústní jednání, měl podle žalobkyně provést dokazování za její osobní účasti. Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí musí být podle § 50 odst. 1 správního řádu podloženo důkazy, jinak je nezákonné. Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti žalobkyně, byla tato krácena na svém právu na spravedlivé řízení. Podle žalobkyně porušily správní orgány zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v její nepřítomnosti. Dodala, že podle § 51 odst. 2 správního řádu měla právo být vyzooměna o možnosti účastnit se dokazování mimo ústní jednání. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 51/2014, podle kterého nelze akceptovat výklad, že by dokazování bylo možné nahradit výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně ve spisu absentuje jakýkoli protokol o provedeném dokazování. Žalobkyně tak měla za to, že magistrát vůbec dokazování neprováděl, tudíž jednal v rozporu s § 51 a násl. správního řádu. Poznamenala, že objektivní odpovědnost nelze vnímat tak, že není zapotřebí nic dokazovat. Naopak, v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je nutné důkladně zjistit skutkový stav a prokázat, zda se jedná, či nejedná o přestupek.
6. Žalobkyně upozornila na to, že během řízení uvedla totožnost řidiče a navrhla jeho předvolání ke svědecké výpovědi. Nepovažovala za rozhodné, že neuvedla žádné konkrétní důvody, proč by měl být řidič vozidla předvolán, a naopak za zásadní označila, že magistrát byl povinen zjišťovat skutkový stav a navrženého svědka předvolat. Žalobkyně podotkla, že je trestána za stav, který objektivně nastal, aniž by se o to přičinila nebo o tom věděla. Žalobkyně tak nemůže sama tvrdit skutečnosti, které by vylučovaly existenci protiprávního stavu (např. umístění jiného dopravního značení v místě, existenci skutečnosti vylučující protiprávnost), neboť ty jsou známy pouze řidiči vozidla. Jeho výpověď je proto podle žalobkyně důležitá ke zjištění skutkového stavu. Žalobkyně zdůraznila, že magistrát nevypořádal jí navržené důkazy (k navržené výpovědi svědka se nevyjádřil, toliko poznamenal, že žalobkyně měla sdělit totožnost řidiče před zahájením řízení), a v důsledku toho nezjistil úplný skutkový stav. Konstatovala, že neprovedl-li správní orgán všechny důkazy, které žalobkyně ke své obhajobě navrhla, jde o podstatnou vadu řízení, pro niž je nutné rozhodnutí zrušit. K tomu odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 37/2009 a 2 As 30/2007. Dodala, že měla právo na to, aby magistrát alespoň v základní míře zjistil skutkový průběh a okolnosti, což bylo možné učinit pouze prostřednictvím přítomnosti žalobkyně na ústním jednání a výpovědi jí navrženého svědka. Žalobkyně dále odmítla akceptovat přístup správních orgánů, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není třeba nic dokazovat, a poznamenala, že soudy by měly státní správu kultivovat.

7. Podle žalobkyně nebylo ve výroku rozhodnutí magistrátu dostatečně popsáno místo spáchání přestupku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích (viz specifikace místa spáchání „v Ústí nad Labem, v ulici Sociální péče“). Namítala, že ulice Sociální péče má délku cca 1,5 km a v různých jejích úsecích platí odlišná úprava stání, tudíž se přestupek mohl odehrát kdekoli v rozmezí 1,5 km a z rozhodnutí není přezkoumatelné, kde konkrétně mělo být vozidlo žalobkyně zaparkováno, a zda se tak stalo v místě úpravy režimu stání dopravní značkou B28. Ani z fotografií ve spise založených není zřetelné místo zaparkování vozidla. Navíc, pokud by vozidlo žalobkyně bylo zaparkováno mimo pozemní komunikaci, nejednalo by se o přestupek podle zákona o silničním provozu, nýbrž o přestupek podle zákona o přestupcích, jehož spáchání nenaplnňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí tak nelze učinit jednoznačný závěr o protiprávnosti jednání popsaného skutkovou větou a naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015, 9 As 80/2014 a 4 As 28/2010, které obsáhle citovala.
8. Žalobkyně rovněž uvedla, že uložená sankce 300 Kč byla nezákonná, neboť v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Rozhodnutí magistrátu je tak stíženo zásadní vadou představující důvod pro zrušení rozhodnutí.
9. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány nijak neprokázaly, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky B28. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek, v této souvislosti citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Taktéž poukázala na skutečnost, že ani fotografie z místa spáchání údajného přestupku obsažené ve spisovém materiálu nezachycují jakékoliv protiprávní jednání řidiče, a odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 30 A 80/2015.
10. Namítala také, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Podle žalobkyně správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání tohoto deliktu, který musí vykazovat znaky přestupku (srov. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu), avšak po uplynutí roční lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobkyně odkázala na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 a podotkla, že legitimně očekávala, že žalovaný řízení zastaví, a proto napadené rozhodnutí pokládá za překvapivé. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je podle žalobkyně v rozporu s principem právní jistoty, pokud správní orgány rozhodují v rozporu s tímto pokynem nadřízeného orgánu.
11. Závěrem žalobkyně namítla, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Akcentovala, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Rekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že magistrát vyzval dne 18. 4. 2014 podezřelého z přestupku K. K. k podání vysvětlení, zásilka obsahující uvedenou písemnost nebyla adresátovi doručena z důvodů chybné adresy uvedené do oznámení o dopravním přestupku. Opětovná výzva k podání vysvětlení ze dne 9. 7. 2014 byla podezřelému doručena na adresu trvalého pobytu ověřenou v centrálním registru obyvatel. Pan K. reagoval dne 6. 8. 2014 doručením plné moci k zastupování udělené společnosti FLEET Control, s. r. o., a písemného podání vysvětlení, v němž bylo uvedeno, že podezřelý se rozhodl odepřít výpověď, neboť by jejím provedením, nebo i samou účastí před správním orgánem vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku. Magistrát proto vyzval žalobkyni k úhradě určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (písemnost byla žalobkyni doručena dne 21. 11. 2014). Žalobkyně na výzvu reagovala pouze zasláním plné moci k zastupování (udělené společnosti FLEET Control, s. r. o.), osobu řidiče neoznačila. Magistrát dne 4. 2. 2015 vydal příkaz o uložení sankce žalobkyni, doručený jejímu zástupci dne 9. 2. 2015, který napadla včasným odporem. Správní orgán následně dne 20. 4. 2015 vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, na to reagovala písemným vyjádřením, že vozidlo řídil pan K., s tím, že žalobkyně trvá na jeho svědecké výpovědi, kde by uvedl, proč vozidlo zaparkoval v zákazu zastavení.
13. Žalovaný k námitce absence ústního jednání a dokazování uvedl, že žalobkyně je viněna z objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za nedodržení povinností obsažených v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla znamená, že zavinění se v řízení pouze konstatuje, není třeba ho prokazovat. Správní orgán tak může, při respektování povinnosti zakotvené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, projednat správní delikt provozovatele vozidla tehdy, došlo-li k odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, jako v projednávané věci, nebo bylo-li řízení o přestupku zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Předmětem řízení tak není přestupek projednávaný, na rozdíl od správního deliktu provozovatele vozidla, při ústním jednání. Stran žalobkyní uváděných rozsudků krajských soudů konstatoval, že nemuselo jít o totožné případy, které se odehrály za stejných okolností jako projednávaná věc, každý případ má svá specifika a vychází z konkrétních, žalovanému neznámých, podkladů.
14. K námitkám směřujícím k odloženému přestupku se žalovaný odmítl vyjadřovat s poukazem na předmět řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, obdobně učinil stran vyjádření k naplnění, či nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu, přičemž s odkazem na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zdůraznil, že jde o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, tj. odpovědnost bez ohledu na zavinění. Taktéž považoval za nadbytečné vyjadřovat se k rozsudkům uváděným žalobkyní týkajícím se přestupků.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Ohledně námitky nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku žalovaný oponoval, že popis místa je postačující, nadto spisový materiál obsahuje fotodokumentaci pořízenou na místě přestupku městskou policií.
16. Ohledně žalobkyní v obecné rovině tvrzené kolize skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a zejména povinnosti zakotvené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy žalovaný opakovaně podotkl, že jde o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla a uvedené ustanovení přímo žalobkyni žádnou povinnost neukládá.
17. K námitce nezákonné výše pokuty žalovaný uvedl, že z ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu plyne, že za správní delikt podle odstavce 1 téhož ustanovení se uloží pokuta, pro určení její výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. V daném případě byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 300 Kč, což je pro ni výhodnější a podle žalovaného nejde o důvod pro zrušení rozhodnutí.
18. Stran námitky promlčení žalovaný poukázal na to, že ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Správní delikt žalobkyně tudíž promlčen být nemůže.

Posouzení věci soudem

19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
20. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 14. 3. 2014 od Městské policie Ústí nad Labem oznámení o dopravním přestupku, z něhož plyne, že řidič motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, se dne 26. 2. 2014 v 9:30 hodin v Ústí nad Labem v ulici Sociální péče Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením povinnosti stanovené dopravní značkou „Zákaz zastavení“. Z přestupku byl, jak z druhé strany formuláře vyplněného zasahujícím strážníkem patrné, na místě podezřelý K. K. (dále také jen „podezřelý“), narozený „X“, který udal adresu „X“. Jmenovaný nevyužil poskytnutou možnost vyjádřit se k okolnostem mu za vinu kladeným a uvést skutečnosti na svou obhajobu, s přestupkem nesouhlasil. Přílohou oznámení byly 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrát předvolal jmenovaného k podání vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích na den 13. 5. 2014, zásilka se vrátila nedoručená s poznámkou doručovatele, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Zásilku obsahující předvolání na den 6. 8. 2014 převzal K. K. dne 25. 7. 2014 a dne 6. 8. 2014 byla magistrátu doručena plná moc k zastupování udělená podezřelým společností FLEET Control, s. r. o., a písemné vyjádření uvedené společnosti učiněné v zastoupení pana K., že se rozhodl odeprít výpověď, neboť by její realizaci nebo i účasti před příslušným orgánem vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku stíhání pro přestupek. Lustrací v Centrálním registru vozidel magistrát zjistil, že provozovatelem výše specifikovaného vozidla byla žalobkyně. Magistrát ji proto výzvou k zaplacení podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 7. 11. 2014 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 300 Kč, kterou však žalobkyně neuhradila. Současně byla poučena, že ve stejné lhůtě může sdělit totožnost řidiče předmětného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Na tuto výzvu, doručenou dne 21. 11. 2014, reagovala žalobkyně toliko zasláním plné moci k zastupování udělené společnosti FLEET Control, s. r. o. Úředním záznamem o odložení věci ze dne 3. 2. 2015 magistrát přestupek dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil a následujícího dne vydal příkaz č. j. MM/OK/PD,/27676/2014/MacDa. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 13. 2. 2015 blanketní odpor. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 4. 2015 byla žalobkyně informována o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu do pěti pracovních dnů od doručení výzvy (dne 22. 4. 2015) od 8:00 do 11:00 hodin. Podáním ze dne 29. 4. 2015 označeným „Vyjádření ke spisu“ žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce magistrátu sdělila, že vozidlo řídil K. K., narozený „X“, s tím, že trvá na nařízení ústního jednání, k němuž by byl jmenovaný předvolán jako svědek, neboť je nezbytné, aby správnímu orgánu sdělil, proč zaparkoval na zákazu zastavení. Dne 2. 7. 2015 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/27676/14/R, které žalobkyně napadla blanketním odvoláním ze dne 20. 7. 2015 a ze dne 27. 7. 2015 (obě podání měla zcela identický obsah, lišila se pouze připojením uznávaného elektronického podpisu k chronologicky pozdějšímu podání). K výzvě magistrátu zmocněnec žalobkyně podáním doručeným dne 14. 9. 2015, prostřednictvím datové schránky, stručně doplnil odvolání o odvolací důvody (krácení práv odvolatele v důsledku nenařízení ústního jednání, neoprávněné zahájení řízení o správním deliktu, když měla být řešena v přestupkovém řízení s osobou přestupce správnímu orgánu známou). Žalovaný pak dne 1. 4. 2016 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 6. 4. 2016 nabylo právní moci.

23. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Případná důvodnost této, soudem prioritně zkoumané, námitky totiž značí možnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu, a tím i žalobou napadeného rozhodnutí. Předně je třeba uvést, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoúčelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, **všechna v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz**). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66).

24. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP13b ‚Parkoviště s parkovacím kotoučem‘, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“ Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoptatněném místě.
25. V projednávané věci však magistrát místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o správním deliktu pohříchu specifikoval toliko „*v Ústí nad Labem, v ulici Sociální péče*“, za situace, kdy tato ulice je přibližně 1,5 km dlouhá, v různých jejích úsecích platí odlišná úprava režimu stání, příp. parkování (jak namítala žalobkyně), navíc část této dopravní tepny krajského města zasahuje i do značně členitého areálu Masarykovy nemocnice.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Takové nepřesné určení neumožňuje jednoznačnou kvalifikaci protiprávního jednání řidiče, když ani pomocí přiložené fotodokumentace (jedna fotografie zachycuje dopravní značku IP25a „Zóna s dopravním omezením“ včetně dopravní značky B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulí „Mimo vyznačená parkoviště“ a dopravní značky IP13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulí „Do 30 minut bez poplatku“ umístěnou u hlavního vjezdu do Masarykovy nemocnice, aniž by současně dokumentovala postavení vozidla žalobkyně, druhá a třetí fotografie pak poskytují detailní čelní a zadní pohled na vozidlo žalobkyně, aniž by však dostatečně zachycovala signifikantní markanty daného místa umožňující jeho znovupoznání) nelze identifikovat konkrétní místo, na němž mělo vozidlo žalobkyně, v rámci jmenované ulice, v rozporu s pravidly silničního provozu stát. Navíc jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015: *„Z výroku správního orgánu I. stupně nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal ... Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci J. ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“*

26. Závěrem soud shrnuje, že magistrát ve výroku rozhodnutí o správním deliktu nedostatečně popsal místo spáchání přestupku, v důsledku čehož skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ věci, nemá oporu ve správním spise a v této skutečnosti soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vágní popis místa spáchání přestupku v enunciatu rozhodnutí o správním deliktu současně, podle názoru soudu, zakládá i vadu řízení, jež mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) a je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Neuvede-li totiž správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím poruší ustanovení o řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006). S ohledem na zjištěnou kumulaci závažných procesních vad bylo bezpředmětné zabývat se dalšími námitkami žalobkyně, které se týkaly meritorního přezkumu rozhodnutí správních orgánů.
27. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Jelikož je primárně uvedenými vadami stíženo řízení před magistrátem, zrušil soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí magistrátu. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.
28. Protože žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“ [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. března 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.